

Zurich- 24 decembrie 2006

Laudă și mulțumire îi aducem Domnului Dumnezeuul nostru!

Noi am ascultat cântări minunate și am cântat împreună din toată inima. Suntem mulțumitori pentru că Îl putem proslăvi pe Domnul nostru și prin aceste cântări. Copiii ne-au invitat la o călătorie în Israel prin cele două cântări minunate pe care le-au adus în limba ebraică. Dacă Dumnezeu dorește, din 7 până în 17 mai vom pleca din nou într-o călătorie în Israel. Voi sunteți cu toții invitați din toată inima, dar dacă nu vor fi doritori, călătoria nu va avea loc.

În Numele Domnului , haideți să începem cu cântarea nr.7: „*Doamne, Tu ai făcut lucrări mari cu noi, în acest loc*”.

Din toată inima, haideți să cântăm și cântarea 441. Numai dacă devenim una în Duhul putem primi intrare la Tronul de har.

Amin. Vă rog să vă așezați. Vă urez din nou tuturor „*bine ași venit!*”, în Numele scump al Domnului și Mântuitorului nostru. Astăzi avem o adunare de încheiere pentru că anul este pe sfârșite. Ne uităm în urmă la toate lucrurile pe care Dumnezeu le-a făcut în acest răstimp. E important să ne uităm mai degrabă la toate lucrurile bune pe care Dumnezeu le-a adus în viața noastră, și nu la ce ne-au făcut oamenii.

De fapt, astăzi aș dori - dacă sunt frați din Elveția care vor să aducă o scurtă mărturisire despre lucruri sau trăiri pe care le-au avut cu Domnul de-a lungul acestui an - să aducem nu o predică, ci câteva mărturii din partea celor pentru care acest an a însemnat ceva deosebit. Așa cum a făcut și fratele Kupfer, facem și noi o excepție și el va aduce un cuvânt de deschidere, după care fratele Ziel și fratele Münch vor aduce câteva cuvinte, iar apoi fratele Keller și fratele Scherard și oricine altcineva mai dorește, poate aduce câteva gânduri, pentru ca să știm că într-adevăr Cuvântul lui Dumnezeu nu s-a întors fără rod.

Îi urăm din inimă „*bun venit!*” și fratelui nostru din America de Sud. Dumnezeu să te binecuvânteze! Scumpă soră Schäffer, Dumnezeu să te binecuvânteze în mijlocul nostru! Fiți toți binecuvântați! Suntem cu totul mulțumitori pentru toate lucrurile pe care le-am primit spre binele nostru.

În timp ce cuvintele din Psalmi erau citite, mi-a trecut prin minte gândul că bărbații lui Dumnezeu au strigat adesea din adânc către El. Ei au adus rugăciunile lor înaintea Tronului de har. Atunci când a fost pomenită insula Patmos, eu m-am gândit la anul 1982, când am petrecut câteva zile acolo. În Patmos am citit Apocalipsa începând de la capitolul 1 și până la capitolul 22, după care am luat-o din nou de la început. M-am plimbat în sus și în jos și am vărsat multe lacrimi în timp ce mă rugam: „*Iubitule Domn, Tu i-ai descoperit Cuvântul Tău lui Ioan pe această insulă și i l-ai făcut cunoscut. Același lucru l-ai făcut cu fratele Branham - deschide-mi Cuvântul Tău și dăruiește-mi descoperire, așa cum ai făcut-o și atunci*”. Pentru mine aceasta a fost o mare binecuvântare și eu trebuie să recunosc

că începând cu anii '80, apoi în anii '90 și în ultimii ani, am înaintat din cunoștință în cunoștință, din claritate în claritate.

Astăzi privim în urmă la cele întâmplate anul trecut. Am avut 115 zboruri cu Lufthansa și Swissair, la care se adaugă alte zboruri pe care le-am avut în cele 32 de țări pe care le-am vizitat în acest an, țări în care am putut propovădui Cuvântul minunat al lui Dumnezeu. Printre ele pot să pomenesc Kenya, Burundi, Rwanda, jumătate din America de Sud, Pakistan, China, Hong Kong, Statele Unite, Africa de Vest, în mod deosebit Ghana, România, Moldova, Singapore, Malaiezia, Uruguay, Paraguay, Bolivia, Peru și Insulele Filipine. La fiecare aterizare m-am rugat către Domnul, *Tuștii care sunt ai Tăi din această țară. Călăuzește-i spre Tine și adu-i la adunare*”.

Cu toții ați aflat din ultima scrisoare circulară - așa cum se vede și din fotografie - că în Africa Dumnezeu a călăuzit mulți oameni la cunoștința Adevărului. Aproximativ 15-16.000 de oameni se adună ca să asculte Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea, aș vrea să le mulțumesc acum fraților Pierre Genton și Alexis Barilier pentru partea lor în această slujbă. Fratele Graf și toți ceilalți frați slujitori au vestit Cuvântul minunat al lui Dumnezeu și au ajutat ca mesajul divin să ajungă la oameni. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți frații noștri și să fie întotdeauna cu ei!

Așa cum am spus și cu altă ocazie, noi nu propovăduim Evanghelia doar pentru mărturie, deși și acest lucru trebuie făcut potrivit cuvântului din Matei 24:14 „*Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor*”. Acest lucru se petrece acum, pentru Biserica-mireasă. Dar se întâmplă mai mult decât atât: are loc chemarea afară și aducerea în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu. Noi trebuie să ieșim afară din orice [sistem] care nu corespunde cuvântului lui Dumnezeu. Noi trebuie să fim incluși în planul de mântuire al lui Dumnezeu și să fim chemați în odihna Lui, pentru ca întreaga Biserică să fie găsită în Isus Hristos.

Pe lângă aceasta, mai am astăzi pentru voi un mesaj pe care sunt încredințat că l-am primit de la Domnul : Geneza 24. Astăzi vreau să vorbesc din acest capitol din Geneza, în legătură cu alegerea unei mirese. Eleazar, cel mai vârstnic dintre robii lui Avraam, a fost trimis ca să caute o mireasă pentru Isaac. Întreaga Scriptură este inspirată de la Dumnezeu și este o hrană necesară pentru ca un om al lui Dumnezeu să poată fi găsit desăvârșit.

Geneza 24:1 „*Avraam era bătrân, înaintat în vârstă; și Domnul binecuvântase pe Avraam în orice lucru. Avraam a zis celui mai bătrân rob din casa lui, care era îngrijitorul tuturor averilor lui: 'Pune-ți, te rog, mâna sub coapsa mea; și te voi pune să juri, pe Domnul, Dumnezeul cerului și Dumnezeul pământului, că nu vei lua fiului meu o nevastă dintre fetele Canaaniților, în mijlocul cărora locuiesc*”. Noi cunoaștem cu toții această istorisire. Acest rob a depus un jurământ prin faptul că el și-a pus mâna sub coapsa bărbatului lui Dumnezeu. Acesta era felul în care se făcea un jurământ în acel timp: cel care făcea jurământul trebuia să pună mâna sub coapsa celui ce-l însărcinase: „*...te voi pune să juri, pe Domnul, Dumnezeul cerului și Dumnezeul pământului*”. Aceasta a fost o însărcinare sfântă și, dragi frați și surori, lucrurile au rămas la fel și astăzi. Noi nu ne aflăm adunați aici dintr-o întâmplare. Nu suntem aici ca să fondăm o biserică nouă, ci pentru că dorim să fim Biserica-mireasă a lui Isus Hristos. La fel, și noi stăm sub un

jurământ dumnezeiesc. Noi trebuie să spunem doar acele lucruri pe care Mirele le-a spus deja. Noi trebuie să stăm în spărtură pentru ceea ce El a făgăduit.

Aici sunt câteva puncte importante, și am să încep cu versetul 14: „...să fie aceea pe care ai rânduit-o Tu pentru robul Tău Isaac! Și prin aceasta voi cunoaște că Te-ai îndurat de stăpânul meu”. Acolo erau multe fete, dar numai una a fost aleasă ca să fie mireasa fiului făgăduit. Jurământul a fost foarte important în acest context. Isaac era fiul făgăduit și noi știm ce s-a întâmplat înainte de această istorisire: Avraam a trebuit să aducă pe acest fiu al său ca jertfă pentru ca ascultarea lui de credință să fie dovedită. Scriptură mărturisește că Avraam s-a gândit în dreptul lui că dacă Isaac ar fi fost jertfit, Dumnezeu l-ar fi putut învia din morți și de aceea el i-a putut spune robului său „eu și băiatul ne vom duce până acolo să ne închinăm și apoi ne vom întoarce la voi”. El știa că Dumnezeu poate să învie din morți!

Așadar, ea a fost aleasă ca să fie a lui Isaac. Am putea vorbi despre alegerea dinaintea din Romani 8:29, Efeseni 1:5. A fost dat un semn pentru ca el să poată recunoaște că ea a fost dată lui Isaac. Îngerul Domnului a mers înaintea lui [Eleazar] și el a ajuns la fântână. Fiecare cuvânt din acest capitol și fiecare cuvânt are o însemnătate. Când am citit aceste versete mi-a venit în gând Matei 24:47. Eleazar era rob pus peste toate averile lui Avraam și Avraam era prietenul lui Dumnezeu. Citiți 1Corinteni 4:1-2 „Iată cum trebuie să fim priviți noi: ca niște slujitori ai lui Hristos și ca niște ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu”.

În ce privește jurământul făcut pe coapsă, amintiți-vă că Iacov s-a luptat cu îngerul lui Dumnezeu și a biruit. Putem citi din Geneza că Iacov a primit o lovitură în coapsă - dar de ce tocmai acolo? De ce nu în altă parte? În Geneza 28 avem răspunsul, acolo unde Iacov a văzut o scară și pe îngerii lui Dumnezeu pe ea. De la vers.15: „Iată, Eu sunt cu tine; te voi păzi pretutindeni pe unde vei merge și te voi aduce înapoi în țara aceasta; căci nu te voi părăsi, până nu voi împlini ce-ți spun”. Apoi se vorbește despre poarta cerului și pentru aceasta trebuie să mergem la Geneza 32, unde scrie că în timp ce peste Iacov răsărea soarele, el i-a spus îngerului: „Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta”. Noi știm ce s-a întâmplat acolo și putem citi întregul tablou în capitolul 32 din Geneza. Un lucru minunat s-a întâmplat: o lovitură în coapsă și, dintr-un om viclean și șiret, Iacov a devenit Israel - un luptător pentru Dumnezeu. Dacă deschideți la Osea 12, veți vedea ce mare însemnătate are aceasta în Scriptură. De la vers.4 „S-a luptat cu îngerul și a fost biruitor, a plâns și s-a rugat de el. Iacov l-a întâlnit la Betel și acolo ne-a vorbit Dumnezeu”. Acolo Iacov a avut o trăire personală cu Dumnezeu și Domnul i-a vorbit. Soarele a răsărit peste Iacov și la fel el răsare pentru noi.

Ne întoarcem la Geneza 24 și eu vă rog să nu vă poticniți aici, pentru că în versetul 16 este scris că „Fata era foarte frumoasă; era fecioară și nici un bărbat n-avusese legături cu ea. Ea s-a pogorât la izvor și-a umplut vadra și s-a suit iarăși”. Eu mă întreb: dacă cercetăm în chip firesc aceste lucruri, ce le rămânea de făcut tuturor acelor fete care nu erau frumoase? Despre ce este vorba aici? Cuvântul lui Dumnezeu trebuie citit și înțeles în chip duhovnicesc. Dacă în Efeseni 5:27 nu ar fi fost scris că Mireasa trebuie să fie fără pată, nici nu ar fi fost nevoie să mai explic, dar acolo este scris așa: „...ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană”. Ce s-a întâmplat în Vechiul Testament cu Avraam, Isaac și Rebeca este un tablou către Noul Testament. Biserica-miresă care se va înfățișa înaintea

Domnului este spălată prin sângele Mielului și sfințită prin Cuvântul Adevărului și împodobită ca o mireasă pregătită de nuntă.

Apoi, despre coapsă se vorbește și în Efeseni 6:14 „*Stați gata, deci, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii*”. Cine pune mâna pe o coapsă și face un jurământ, cine vine astfel în fața lui Dumnezeu, este străpuns de Adevăr. Prin har, noi devenim oameni noi. În Efeseni 6 de la vers.10 este scris: „*Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui. Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești*”. Acum vine versetul cel mai important: „*De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul*”.

O întrebare: suntem noi pregătiți pentru asta? Avem noi dorința ca biruința lui Isus Hristos de la Golgota să devină o realitate și în viața noastră? Noi nu ne vom înfățișa înaintea Domnului ca o biserică biruită, ci ca niște biruitori. Să luăm atunci seama la vers.14: „*Stați gata, deci, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii, având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii*”.

Mai departe să citim cuvântul care corespunde din Apocalipsa 19 unde este scris despre Domnul nostru și despre Cuvântul lui Dumnezeu. Ca Împărat al împăraților, El va coborî împreună cu cetele cerești, care Îl vor urma. De la ver.15 este scris: „*Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită, ca să lovească Neamurile cu ea, pe care le va cârmui cu un toiag din fier. Și va călca cu picioarele teascul vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu*”. Și versetul 16: „*Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: Împăratul împăraților și Domnul domnilor*”.

Dragi frați și surori, așa cum Eleazar fusese trimis pentru ca să găsească mireasa aleasă pentru Isaac, noi mergem dintr-un oraș în altul și dintr-o țară în alta pentru ca să avem părtășie cu toți aceia care fac parte din Biserica-mireasă a lui Hristos. Cum am spus mai devreme, această Evanghelie este predicată și ca o mărturie, dar ea este dată pentru Biserică. Mesajul acestui ceas este trimis Miresei. Când Ioan Botezătorul a început să propovăduiască, el a folosit cuvintele „*mireasă*” și „*mire*”. Putem citi în evanghelia după Ioan 3:29 „*Cine are mireasă, este mire; dar prietenul mirelui, care stă și-l ascultă, se bucură foarte mult când aude glasul mirelui: și această bucurie, care este a mea, este deplină*”. vedeți rânduiala lui Dumnezeu în aceste versete? Petru nu a folosit nici măcar o singură dată cuvântul „*mireasă*”. Pavel la fel, și tot așa și Iacov. Scrisorile apostolilor erau adresate Bisericii. Dar ajungem la partea de încheiere, la Apocalipsa, unde este din nou folosită comparația „*mirelui*” și a „*miresei*”.

Frați și surori, dacă am putea înțelege felul în care este rânduit planul de mântuire al lui Dumnezeu și cum este el descris în sfânta Scriptură... totul este la locul potrivit. Unele epistole sunt scrise unor persoane, altele unor biserici, este dată o învățătură despre darurile Duhului și despre bătrânii Bisericii... totul este de găsit între aceste coperte.

Astăzi noi am primit mesajul chemării afară și al pregătirii Bisericii, și eu vreau să aduc o mărturie înaintea Atotputernicului Dumnezeu: în 2 aprilie 1962, în zorii zilei, am auzit vocea Domnului, care mi-a spus: „*Robul Meu, să nu înființezi nici o biserică locală*”. Iar ultima propoziție a fost: „*să nu publici nici un caiet de cântări, pentru că este semnul unei denomițiuni*”. Aceasta este la fel de adevărat ca orice cuvânt din această Carte: eu nu am fondat nicăieri biserici, dar sunt frați în toate bisericile și în toate orașele și Dumnezeu îi poate folosi în locul în care ei se află, așa încât credincioșii să se poată aduna - dar aceasta nu este însărcinarea mea. Însărcinarea mea este să merg dintr-un oraș într-altul și să propovăduiesc Cuvântul lui Dumnezeu, chemarea afară să fie auzită, pentru ca robii pe care-i are Dumnezeu în toate țările să-și împlinească slujba pentru care au fost rânduiți. Exact așa s-a întâmplat și cu fratele Branham. El nu a fondat nici măcar o singură biserică, în nici o țară și în nici un oraș. Biserica din Jeffersonville i-a servit doar ca o platformă pe care a avut-o mereu ca punct de referință în predicile sale.

Un alt lucru care trebuie spus este că fratele Branham, în timpul trimerii lui de până în martie 1963 (când au fost deschise Pecețile), a slujit ca evanghelist în toate țările pe care le-a vizitat, folosind darul supranatural pe care i l-a dat Dumnezeu. În 1955 el a propovăduit mesajul și în Zürich, dar eu nu aveam nici un cuvânt de spus pe atunci. Când au avut loc acele adunări, eu nu aveam nici un cuvânt de spus și prin asta se vede că Dumnezeu a hotărât o împărțire exactă a cuvântului Său. Dar după deschiderea Peceților din martie 1963, accentul a fost pus pe trimiterea directă dată fratelui Branham: așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis înaintea primei veniri a lui Hristos, tot așa și fratele Branham a fost trimis cu un mesaj care va premerge a doua venire a lui Hristos. Astfel, noi putem vedea că Dumnezeu are o rânduială precisă în ce privește mesajul timpului de sfârșit. Fiecare cuvânt este așezat în locul în care trebuie să fie.

În ce privește încingerea coapsei, în capitolul 12 din evanghelia lui Luca avem cuvântul care spune: „*Mijlocul să vă fie încins și făcliile aprinse*” (vers.35). Să vă fie încins cu adevărul! Puneți-vă mâna acolo unde spune Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu cere credincioșie și o inimă curată. \scaps El\scaps0 dorește o Biserică scoasă afară [dintre denomițiuni] cu adevărat.

Eu o mai spun o dată: Evanghelia nu trebuie predicată numai pentru a sluji drept mărturie, ci ea trebuie să fie pentru noi și o ultimă chemare. Pentru aceasta am putea aduce multe versete, din Noul și din Vechiul Testament, pentru ca să vedeți limpede Calea pe care Domnul Dumnezeu a pregătit-o pentru Biserica Lui, prin har.

Ca să o spunem în două cuvinte: în chip firesc, Isaac a fost un fiu al lui Avraam, căruia i-a fost căutată și găsită o mireasă. Ea a fost dinainte aleasă să fie doar a lui. Cuvântul „*aleasă*” este pomenit de două ori aici, și eu v-am arătat deja legătura cu cuvântul din Romani 8. Când este vorba despre Biserica-mireasă, nu poate fi vorba de o întâmplare, de o coincidență. Există cu adevărat o alegere dinainte de întemeierea lumii. Citesc din Romani 8:29 „*Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte...*”.

Dragi frați și surori, există o alegere dinainte făcută de Dumnezeu și nici un om de pe pământ nu mai poate schimba aceasta - nici măcar Potrivnicul - pentru că alegerea dinainte, făcută înainte de întemeierea lumii, a avut deja loc. Înainte ca să fi fost Creația lui Dumnezeu, înainte de Adam,

Dumnezeu făcuse deja o alegere. Această alegere El ne-a făcut-o cunoscută nouă. Domnul și Răscumpărătorul nostru a fost ales dinainte, și Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru că și noi avem parte de aceeași alegere divină. Vă rog, să nu socotim că și ceilalți au parte de această alegere; au fost mulți cei care au venit la izvor atunci, dar dintre toate numai Una a fost hotărâtă pentru El. Acesta este un lucru important: TU ești acea Una aleasă! Dumnezeu ni s-a adresat nouă, în mod personal. El ne-a chemat afară, ne-a dăruit har, ne-a curățit și acum putem spune cu toată siguranța, la fel cum a spus-o Eleazar, [lipsă pe casetă].

Dragi frați și surori, pe cât de sigur este că noi am fost chemați afară și avem tot dreptul să aparținem de Biserica-mireasă, pe atât de sigur este că va avea loc o întâlnire între Mire și Mireasă, în văzduh, după care vom rămâne cu Domnul pentru veșnicie. Dumnezeu nostru este un Dumnezeu credincios, și el are un plan bun pentru noi; dar fie ca această alegere dinainte să devină atât de bine ancorată în noi încât nimeni și nimic să nu ne poată despărți de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.

Aș vrea să mai aduc câteva gânduri despre viața noastră de credincioși și în ce privește ascultarea noastră de credință. Vreau mai întâi să citesc din epistola lui Iacov. Ar fi bine ca noi să ne uităm în sfânta Scriptură ca într-o oglindă.

Astăzi vom ține și cina Domnului .

Citim din Iacov 2:8 „*Dacă împliniți legea împărătească, potrivit Scripturii: 'Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși bine faceți'". Levitic 19:18 „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Eu sunt Domnul". Aici Domnul ne-a dat o poruncă nouă, a unsprezecea: Să ne iubim unii pe alții. 1Corinteni 13:13 „Acum, deci, rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea". Dragostea nu are un început și nu va pieri niciodată, pentru că Dumnezeu este Dragostea. Mai departe este scris: „să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși!". Dacă veți asculta această poruncă veți face un lucru bun, dar dacă vă veți uita la fața omului, atunci păcătuiți și sunteți osândiți de Lege. De aceea, noi să nu ne uităm la fața omului. Niciodată să nu facem partide pe acest criteriu.*

Fratele Drazer ne-a adus ieri, la Lossburg, un cuvânt minunat. Acest cuvânt aș vrea să îl aduc și înaintea voastră. Noi, ca adevărați credincioși, nu suntem rânduiți să facem ordine în curtea vecinului nostru și nici să-l corectăm; noi am fost aleși să fim noi înșine corecțai de Dumnezeu și să împlinim Legea împărătească.

Citim mai departe în Iacov 2:10 „*Căci, cine păzește toată legea și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate. Căci, Cel ce a zis: 'Să nu preacurvești a zis și: 'Să nu ucizi. Acum, dacă nu preacurvești, dar ucizi, te faci călcător al Legii'". Apoi vine avertizarea: „Să vorbiți și să lucrați ca niște oameni care au să fie judecați de o lege a slobozeniei: căci judecata este fără milă pentru cel ce n-a avut milă; dar mila biruiește judecata [se laudă asupra judecății - ed. germană]". Aici avem o exprimare [în limba germană] pe care nu o putem explica amănunțit acum, dar cine a citit mai întâi cele zece porunci din Exod 20, acela poate vedea că acolo a fost dat un număr precis de porunci și interdicții (să nu ucizi, să nu furi, să nu preacurvești, etc.). Dar pe lângă acestea, mai vine o poruncă: să nu aduci o mărturie strâmbă*

împotriva aproapelui tău. Deci, dacă nu am preacurvit, nu am ucis, nu am furat dar am adus o mărturie falsă împotriva fratelui nostru, atunci... Nu vreau să credeți că vă spun aceasta în mod personal, dar sunt lucruri care din anul 1979 au fost răspândite [printre frați] și eu am o strângere de inimă din cauza acelor care s-au îndepărtat prea mult.

Deci, chiar dacă am ține toate poruncile și totuși am aduce o mărturie strâmbă împotriva aproapelui nostru, atunci ne facem vinovați și de toate celelalte porunci care au fost date în Lege. De aceea, să ne ținem în frâu limba pentru ca toată slujirea noastră să nu fie degeaba. Noi, ca și credincioși, trebuie să ne dovedim ca atare; noi trebuie să ne deosebim de lume.

Dacă, de exemplu, este scris că împotriva unui bătrân să nu primești nici o acuzație decât dacă este adusă pe baza mărturiei a doi sau trei martori, cine mai pune astăzi preț pe o astfel de poruncă? Fiecare spune ce vrea și face tot felul de afirmații, și astfel Numele lui Dumnezeu are de suferit. Citim din Noul Testament în 1 Ioan 3:15 „*Oricine urăște pe fratele său, este un ucigaș*”.

Scumpi frați și surori, dacă în cântările pe care le facem și le ascultăm spunem că Duhul lui Dumnezeu vrea să lucreze în noi, aceasta trebuie să fie și dorința noastră: ca Dumnezeu să intre în dreptul Său, pentru ca Biserica să devină un duh și un suflet. Biserica trebuie să ajungă la unitatea credinței și cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, pentru ca să putem bea împreună din paharul binecuvântărilor lui Dumnezeu. Noi aparținem de Trupul Domnului, ca niște mădulari, am fost botezați într-un singur Trup. Noi ne supunem lui Hristos, care este Capul. Toate mădularile din trup se supun capului, și el decide asupra fiecărui mădular - nu un mădular asupra altuia, ci capul decide peste fiecare mădular în parte.

O întrebare: avem noi dorința sinceră ca la sfârșitul timpului de har (care este atât de aproape, dar pentru care nu putem intra acum în detalii)... Cuvântul Bibliei este unul drept. O, câte traduceri au apărut acum! Este un adevărat scandal. Este îngrozitor, nici nu te poți gândi la așa ceva. După cum spunea fratele Graf, care a citit din Ezechiel mai devreme, despre Dumnezeu se vorbește la genul feminin [într-o astfel de traducere]. Este greu de închipuit ce se poate face cu Biblia, și nimeni nu se plânge. Am auzit că și în Elveția, în fiecare predică de duminică dimineața, în ultimele 10 minute, se citește din traducerea nouă pentru ca astfel oamenii să se obișnuiască cu ea. Închipuiți-vă cât de mult s-au putut îndepărta oamenii de Dumnezeu! Cum am spus adeseori, dacă noi nu respectăm Cuvântul lui Dumnezeu, atunci nici Dumnezeu nu poate vorbi cu noi.

Ca să mai subliniez o dată acest lucru, putem observa cum globalizarea are loc și cum toate firele conduc spre un singur punct. Eu am vorbit despre aceasta într-o scrisoare circulară, și anume că euro va deveni moneda unică europeană, că Iranul va renunța la dolar și că toate schimbările au loc pentru ca ultima împărăție, împărăția a patra, să poată guverna.

Dar nu vreau să vorbim astăzi despre aceste lucruri pentru că ziua de azi este una deosebită. Am privit în urmă și am văzut că Domnul a dăruit har în toate călătoriile noastre, astfel încât Cuvântul Său să fie propovăduit cu claritate și mulți să ajungă la cunoștința adevărului. Noi suntem cu totul mulțumitori pentru aceasta.

Astăzi putem vedea semnele timpului în care trăim: prietenul nostru din Ierusalim a fost la Vatican și chiar i-a făcut o invitație papei. Sfânta Scriptură trebuie să se împlinească în fiecare detaliu și așa se va întâmpla. Legământul va fi făcut pentru că așa este proorocit în Daniel 9:27, și totul merge pe acest făgaș încât acum putem spune „*uitați-vă în sus și ridicați-vă capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie*”. Ceasul și clipa nu o știe nici unul dintre noi, dar cu toții ne putem da seama că am ajuns la sfârșitul timpului de har și totuși am rămas treji în orice lucru.

Numai câteva cuvinte în ce privește cina Domnului. Nu trebuie ca unul să verifice pe altul ci, așa cum este scris în 1Corinteni 11:28, „*fiecare să se cerceteze, deci, pe sine însuși și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din paharul acesta*”. Așa este scris și noi trebuie să respectăm acest cuvânt.

Dragi frați și surori, dacă mai sunt probleme și neazuri între noi, să mergem unul la altul și să cerem iertare de la cine trebuie. Cei mai mulți uită cum este scris în Tatăl nostru. O parte este scrisă la timpul trecut, altă parte la timpul viitor. După cum noi am iertat celor ce ne-au greșit, așa trebuie să cerem la rândul nostru iertare. Mai întâi trebuie să iertăm dacă vrem să ni se ierte greșelile noastre. Dar dacă noi mai ținem greșelile celorlalți, atunci și Dumnezeu le va ține pe ale noastre. De aceea, să citim cuvântul lui Dumnezeu în rugăciune și cu multă răbdare și să lăsăm ca Duhul să ne vorbească și să ne corecteze.

În vers. 23 avem cuvintele de început: „*Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat*”. Uitați-vă la Pavel: el nu era în numărul ucenicilor de la bun început, dar a primit călăuzire de la Domnul „*...În noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o și a zis: 'Luați, mâncați; acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea. Tot astfel, după cină, a luat paharul și a zis: 'Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el. Pentru că, ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El*”.

Dragi frați și surori, după cum Eleazar a făcut un jurământ și a fost trimis, iar îngerul Domnului a mers înaintea lui și Dumnezeu i-a dăruit har în această călătorie, pentru ca mireasa rânduită să fie adusă [la Isaac], pentru ca să aibă loc o întâlnire și el s-o poată înfățișa mirelui, tot așa și noi suntem pe o cale astăzi. Și noi avem același mesaj, și știți voi care sunt versetele care vorbesc despre aceasta? Matei 22:2 „*Împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat, care a făcut nuntă fiului său. A trimis pe robii săi să cheme pe cei poftiți la nuntă; dar ei n-au vrut să vină*”. Sunt și azi unii care nu iau această invitație în serios, și fiecare se scuză în felul lui. Dacă fiecare ar veni nu singur, ci cu nevasta de care este legat, ar fi mai bine. Dar Stăpânul casei a fost mânios și trist pentru că cei invitați nu au vrut să vină, deși totul fusese pregătit. Mirele aștepta pentru că nunta trebuia să aibă loc, dar toți au găsit scuze. În ultimul ceas, invitația a fost trimisă tuturor, indiferent în ce loc s-ar fi aflat fiecare: „*Duceți-vă, deci, la răspântiile drumurilor și chemați la nuntă pe toți aceia pe care-i veți găsi. Robii au ieșit la răspântii, au strâns pe toți pe care i-au găsit și buni și răi și odaia ospățului de nuntă s-a umplut de oaspeți*”. Toți cei care au găsit o scuză au rămas pe dinafară, iar cei care nu căutau să se scuze au primit chemarea și s-au bucurat împreună

cu Mirele, după cum spusese Ioan: „*Prietenul mirelui, care stă și-l ascultă, se bucură foarte mult când aude glasul mirelui*”.